

Loven af 1866 gjældende Ret erklærer Prostitution for et strafbart Forhold.

Naar Lovforslaget bruger Udtrykket, at et Kvindsfolk „søger Næring ved Utugt“, da sigtes herved ikke til Andet, end hvad Straffelovens § 180 kalder „søger Erhverv ved Utugt“. Denne Paragraf er af Domstolene anvendt paa samme Maade, som om der havde staaet, at Kvinden havde „ladet sig bruge til Utugt for Betaling“, saa at den er anvendt, selv om der kun var oplyst et enkelt Tilfælde, hvor Kvinden havde tilstedet en Mand utugtigt Samleie og faaet Betaling derfor eller betinget sig saadan, jfr. H. R. D. af 30te April 1872 og 3die November 1874, idet der altsaa i saa Henseende er forholdt med Hensyn til Erhverv ved Utugt ligesom f. Ex. med Hensyn til Betleri og ulovligt Næringsbrug, hvorfor Straf ogsaa anvendes, selv om der kun er oplyst et enkelt Tilfælde, hvor Vedkommende har bedt om Almisje, uden Næringsadkomst solgt en Handelsvare eller deslige. Derimod anvende Domstolene ikke § 180 paa det Tilfælde, at en Kvinde staar i et vedvarende utugtigt Forhold til en Mand, som herfor yder hende Hjælp til hendes Underhold, naar Vederlaget ikke netop hdes, for at hun skal være ham til Willie, se Rbh. Overretsdom af 14de Juni 1881 i Ugeskr. f. Retstv. 1881 S. 1129, og det skjønnes ogsaa rettest at lade det blive herved, hvad den heromhandlede Paragraf vedrører, idet i saa Henseende henvises til hvad nedenfor skal bemærkes. Den for Kvindsfolket foreslaaede Straf er den samme, som ved Loven af 3die Marts 1860 § 1 er foreskrevet for Døsgænger, Fængsel paa Vand og Brød eller Tvangsarbejde i indtil 180 Dage, der ifølge bemeldte Lov svarer til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og den er saaledes strengere end den ved Straffelovens § 180 og Lov af 10de April 1874 § 4 foreskrevne Straf, der kan gaa ned til 2 Dages simpelt Fængsel og, hvad Tvangsarbejde angaar, kun kan stige til 90 Dages Arbejde. Men det maa formentligt anses for

rettest, at det heromhandlede Forhold, naar man overhovedet vil straffe det, ikke anses med ringere Straf end Fængsel paa Vand og Brød. — Selvfølgelig er Forholdets Strafbarhed ikke gjort afhængig af en udgaaet Advarsel fra Politiet, da Prostitution ubetinget og altid skal være forbudt, og Advarselen i Loven maa være tilstrækkelig. Noget Andet er det, at Dommeren i Medhold af de om offentlige Politisager gjældende Regler kan for første Gang begaaet Forbrydelse lade en Advarsel træde i Straffens Sted, naar han dertil finder Grund efter de foreliggende Omstændigheder; hertil figter Henvisningen i § 15 til Lov 4de Februar 1871 § 14.

At nu Staten er berettiget til at forbyde sine kvindelige Undersaatter at søge Indtægt ved at give sig til Pris, ligesaavel som den f. Ex. forbyder dem at søge Indtægt ved at tigge, kan næppe være Tvivl underkastet, ligesom Staten overhovedet maa være besvøiet til at inddrage enhver Erhvervsvirksomhed under sin Anordning, og naar det fra en Side er blevet fremhævet, at det skulde være en Krænkelse af Individernes Frihedsret, at der lægges dem Hindring i Veien for at udnytte deres Begæber, som de ville og kunne blive enige med hinanden om, da har denne Indvending Intet at betyde, allerede af den Grund, at Individernes Frihed selvfølgelig maa være begrændset ved, hvad Hensynet til Samfundets Trivsel kræver.

Man har indvendt imod Brugen af Straffeloven til Bekjæmpelse af Prostitution, at saadant tidligere har været forsøgt, uden at det har ført til nogen Formindskelse af Prostitutionen eller de fra denne udgaaende Onder, og det uagtet man havde taget sin Tilflugt endog til de haardeste Straffe. Herved er imidlertid at mærke, at det ikke er nok at foreskrive Straffe, naar Forskriften ikke overholdes, og det kan nu vistnok anses for utvivlsomt, at forsaavidt der har været foreskrevet ligesom grusomme Straffe f. Ex. Dødsstraf for Prostitution, ere de aldrig blevne udførte, og selv overfor